

Událost a její „časování“

Tak, jako každá událost musí vykonávat své bytí, musí vykonávat také své „časení“. To znamená, že musíme od sebe odlišovat na jedné straně „čas“ jejího výkonu vlastního bytí (a ergo časení či časování), a na druhé straně čas jako „prostředí“ či „pozadí“ tohoto výkonu vlastní časovosti. (Možná, že se ukáže nutnost dalšího rozlišování, ale nyní zůstaneme jen u tohoto dvojího „času“.) Ono časové „prostředí“, které na jedné straně umožňuje, aby životní doba např. každé částice a každého kvanta dosáhla onoho pro ně typického prodloužení (ve srovnání s analogickou dobou částic nebo kvant „virtuálních“ ve smyslu teoretických fyziků), ale které na druhé straně je zakládáno a udržováno jakýmsi „časovými poli“, jaké každá částice a každé kvantum kolem sebe vytváří, ve skutečnosti nemá žádnou svou vlastní budoucnost (vždyť není vůbec „subjektem“), ale je dost jednosměrně závislé na „budosti“ jednotlivých „pravých událostí“ (od těch nejjednodušších až po tak komplikované, jako jsou rostliny a živočichové, ano, až po člověka). Naproti tomu čas výkonu (každého výkonu) určité události má (musí mít) nutně svou vlastní budoucnost (tedy nejen „budost“) „před“ sebou, a to budoucnost, která není převoditelná na nic již jsoucího (nebo dokonce již nastalého a minulého), neboť míří právě do této budoucnosti resp. vstříc této budoucnosti. To pochopitelně není sice jinak možné než mířením do „budosti“, tj. do vlastní, přivlastněné, osvojené (části) budoucnosti příslušné události/jsoucna, ale to v tomto případě můžeme směle přeskočit, neboť také tato budost události/jsoucna je nejen umožněna, ale přímo založena z budoucnosti, která onou událostí/jsoucnem ještě nebyla přivlastněna, ale která k ní jen přichází (ovšem z „budoucnosti“ – to jen pro upozornění, jinak to nedává smysl).

(Písek, 070107-2.)